

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. G.**
zastoupený daňovým poradcem Mgr. Ing. Drahomírem Foltanem
Ostrožná 40, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2020, č. j. 19181/20/5300-21443-702551, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla změněna rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 27. 4. 2015 č. j. 1744588/15/3216-50524-801734 (dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty – dále jen „DPH“ – za zdaňovací období listopad 2011) a č. j. 1744622/15/3216-50524-801734 (dodatečný platební výměr na DPH za zdaňovací období prosinec 2011).
2. Žalobce namítl, že žalovaný uložil v rámci odvolacího řízení doplnění dokazování správci daně, úkony prováděly ty osoby, které na prvním stupni prováděly daňovou kontrolu, takže takové osoby musí být nutně podjaté. Tyto osoby kladly svědkům návodné a kapciózní otázky, čímž se snažily napravit svá pochybení při daňové kontrole. K podjatosti žalobce argumentoval rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2016 č. j. 15 Af 8/2014-62 a nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 493/06. Dále vytýkal, že nebyl informován o tom, že žalovaný pověřil správce daně k provedení úkonů.
3. Pokud jde o nákup plastové kádě, plastových bedniček a strečové fólie, žalobce namítl, že prokázal existenci obchodního vztahu daňovým dokladem, výpovědí zástupce dodavatele P. Č., řidiče M. K., platbou, fyzickou existencí zboží a jeho inventarizací. Z výpovědi A. Š. bylo možno pouze zjistit, zda u ní bylo zboží uloženo před prodejem žalobci.
4. Pokud jde o přívěs a příslušenství (dále jen „pojízdna prodejna“), žalobce tvrdil, že pojízdné prodejny byly dvě, jednu koupil od P. Č. a druhou od A. H. Obě prodejny byly ve špatném stavu, proto z nich byla vytvořena jedna, s technickým průkazem a VIN štítkem prodejny od A. H. Nešťastnou náhodou P. Č. opsal při prodeji žalobci smlouvu A. H. včetně VIN, a tím navodil atmosféru v představách správce daně, že se jedná o nějakou nekalou věc. Žalobce namítl, že při dokazování vůbec nezazněly informace zjištěné při místním šetření u M. O., a je poměrně logické, že nyní si pan O. při výsledku již nepamatoval 100%. Správce daně neprokázal neexistenci pojízdné prodejny koupené od P. Č. Žalobce má pojízdnou prodejnu ve svém majetku. Navrhl, aby si soud vyžádal informace z evidence motorových vozidel ohledně registrace pojízdné prodejny na žalobce.
5. Žalovaný ve vyjádření nesouhlasil s tím, že by v řízení byla porušena zásada dvojinstančnosti při doplňování odvolacího řízení. S odkazem především na výpovědi jednotlivých svědků žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění od společnosti Cool Investment s. r. o. (dále jen „Cool“) P. Č. tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech, takže nesplnil podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., v rozhodném znění (dále jen „ZDPH“). Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
7. K namítané podjatosti úředních osob správce daně se žalovaný vyjádřil v bodech 79 až 81 odůvodnění napadeného rozhodnutí a krajský soud s jeho argumentací souhlasí. Postup, kdy odvolací orgán v souladu s § 115 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“) uloží správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, doplnění nebo odstranění vad, je postup zákonný a nejedná se o případ, na který dopadá podjatost podle § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť správní orgán pověřený doplněním

dokazování v rámci odvolacího řízení se nepodílí v téže věci na řízení nebo jiném postupu na jiném stupni. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu se týká typicky případů, kdy úředník rozhodující o věci na úrovni finančního úřadu přejde na finanční ředitelství a dostane k posouzení odvolání proti rozhodnutí, na jehož vydání se na úrovni finančního úřadu podílel (prováděl daňovou kontrolu atp.). Může jít také o případ, kdy úředník finančního úřadu při rozhodování ve věci v prvním stupni konzultuje svůj postup či rozhodnutí s úředníkem nadřízeného finančního ředitelství, který by měl následně rozhodovat o odvolání v dané věci. I zde je nutné úředníka finančního ředitelství vyloučit pro podjatost, neboť jinak by de facto rozhodoval o věci v obou instancích sám. To však není případ, kdy je prvostupňový správce daně odvolacím orgánem pověřen k provedení uložených úkolů v rámci § 115 daňového řádu a toto zrealizuje tatáž osoba, která se podílela na prvostupňovém rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 16. 5. 2018 č. j. 1 Afs 172/2017 – 59, „ustanovení § 115 daňového řádu je součástí specifika daňového odvolacího řízení, ve kterém odvolací orgán nemá možnost v případě zjištění pochybení správce daně v prvostupňovém řízení nebo vadného rozhodnutí napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správci daně k novému řízení. Účelem pověření správce daně je, aby v souladu se zásadou rychlosti řízení byly vady řízení nebo rozhodnutí správce daně odstraněny co nejdříve. Tomu odpovídá racionální předpoklad, že doplnění dokazování provede shodná úřední osoba, která vedla řízení za správce daně již dříve, neboť je nejlépe obeznámena s předmětem řízení. Institut pověření správce daně v odvolacím řízení podle § 115 daňového řádu je zákonem předvídanou výjimkou z obecné zásady oddělení první a druhé instance (srov. § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu, § 14 odst. 5 správního řádu). Daňovým řádem sledovaný účel – doplnění dokazování postupem dle § 115 daňového řádu úřední osobou, která byla pověřena jednat za správce daně již v prvostupňovém řízení – nezakládá vyloučení této úřední osoby podle § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu“. Žalobcem namítaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 8. 2016 č. j. 15 Af 8/2014-62 byl vydán dříve než výše citovaný rozsudek NSS a nebyl podroben přezkoumání v kasačním řízení. Krajský soud v Ostravě považuje za správný, logický a zákonný názor NSS ve shora uvedeném rozsudku. Pokud jde o žalobcem citovaný nálezný Ústavního soudu, je třeba říci, že Ústavní soud se vyjadřoval pouze obecně (neboť vytýkal obecným soudům, že se námitkou nezabývaly) a jím uvedený příklad v odst. 24 nemá nic společného s nyní projednávanou věcí. Skutečnost, že žalovaný pověřil správce daně doplněním dokazování, a že výsledky svědků prováděly úřední osoby, které předtím prováděly daňovou kontrolu, nezakládá podjatost těchto osob.

8. Námitka návodných a kapiózních otázek zůstala v žalobě pouze v rovině takto obecného tvrzení, což nedává soudu příležitost se k ní vyjádřit (jediná konkrétnost se týká výsledku A. Š., k tomu viz níže). Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl informován o pověření správce daně k doplnění dokazování, soudu není zřejmé, čím tato „neinformovanost“ narušila jeho konkrétní práva, a to za situace, kdy se žalobcův zástupce účastnil všech výsledků svědků, což bylo podstatou doplnění dokazování.
9. Je třeba předeslat, že krajský soud se předmětnými obchodními případy zabýval již v předchozím rozsudku ze dne 6. 6. 2019 č. j. 22 Af 22/2017-70, kdy zrušil předešlé rozhodnutí žalovaného pro vady řízení. Žalovaný poté prostřednictvím správce daně napravit vytýkané procesní vady – doplnil výsledky svědků, seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a závěry z dokazování, na což žalobce reagoval vyjádřením.

10. Obchodním případem - nákupem plastové kádě, plastových bedniček a strečové fólie se žalovaný zabýval velmi podrobně v bodech 34 až 47 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž soud ověřil, že popisované skutečnosti plně odpovídají podkladům ve správním spise. Soud zcela souhlasí s žalovaným, že žalobci se nepodařilo prokázat nákup uvedený na faktuře z 10. 12. 2011, podle níž měl od dodavatele Cool (tedy P. Č.) koupit plastovou kád' 300 litrů, plastové bedničky E2 bílé, červené 200 ks a 50 beden strečové fólie. Svědek P.Č. – deklarovaný dodavatel – tvrdil, že zboží přivezl asi na dvakrát od A. Š., která měla ve sklepě věci po manželovi – rezníkovi. Ta však vypověděla, že měla jen asi 20 beden, a to převážně hnědé barvy, plastovou kád' neměla vůbec. K její výpovědi je nutno dodat, že žalobce považoval za návodnou otázku správce daně: „Měla jste ve sklepě plastovou kád'?“ s odpovědí: „Ne, neměla.“ Krajský soud nepovažuje takto položenou otázku za návodnou ani jinak závadnou, správce daně zjišťoval fakta, a to způsobem, který nevzbuzuje žádné pochybnosti o jeho záměru. Podle názoru soudu žalovaný správně akcentoval rozpory ve výpovědích jednotlivých svědků, vše popsal logicky a přehledně v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Daňový doklad, platba, fyzická existence zboží a jeho inventarizace za těchto okolností nestačí k přiznání nároku na odpočet DPH.
11. Obchodním případem - nákupem pojízdné prodejny od deklarovaného dodavatele Cool se žalovaný zabýval velmi podrobně v bodech 48 až 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž i zde soud ověřil, že popisované skutečnosti plně odpovídají podkladům ve správním spise. K výpovědi svědka M. O. je třeba uvést, že žalobce se mylí – právě pro časový odstup, kdy svědek uvedl, že si na věc již nevzpomíná, mu byly předestřeny údaje z místního šetření v roce 2014, a k nim se poté svědek vyjádřil. Takovýto postup je zcela zákonný. Žalobce se mylí i v další věci: byl to právě on, kdo měl prokázat, že koupil pojízdnou prodejnu od dodavatele Cool (tedy P. Č.) – srov. § 92 odst. 3 daňového řádu - nikoli snad, že by správce daně měl prokazovat její neexistenci. Ve správním řízení byla prokázána pouze koupě pojízdné prodejny od A. H. I zde soud odkazuje na podrobné a logické vypořádání žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Pokud jde o navržený důkaz (informace z evidence vozidel), žalobce sám tvrdil, že „nově vytvořená“ pojízdná prodejna měla technický průkaz prodejny od A. H., takže soud považuje navržený důkaz za nezpůsobilý k prokázání, že žalobce koupil jinou prodejnu od P. Č.
12. Žádný z žalobních bodů neshledal soud důvodným, proto žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
13. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. dubna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje